

[Bertel Dahlgaard.]

interesse for og en vis tilslutning til den bærende tanke i lovforslaget, omend ikke til dets enkeltheder. Der er også andre tegn i tiden på øget interesse omkring disse synspunkter. Således så jeg for en måneds tid siden, i „Information“ for den 3. november, at landsformanden for Konservativ Ungdom, Poul Schlüter, var inde på dette spørgsmål — og jeg beder formanden om tilladelse til nogle enkelte, korte citater —:

„Den gamle kapitalismes vurdering af forholdet mellem kapital og arbejde duer ikke længere. . . . Ungkonservatismen tror; tanken om udbyttedeling og sociale fonds er en mulig vej henimod bedre arbejdsforhold, større produktion og rimeligere fordeling.“

Så kunne man sige: Ja, men, det er muligt, at denne KU-formand mener noget andet med udbyttedeling end jeg; men når man ser videre, siger han:

„Hvad skal der da efter vor opfattelse forstås ved udbyttedeling? Ganske enkelt det, at arbejdere og funktionærer i virksomhederne udover deres overenskomstmæssigt fastsatte løn efter forud fastlagte rammer får del i virksomhedens overskud, efter at den investerede kapital er sikret almindelig rente plus et risikotillæg.“

— en formulering, ganske svarende til den, jeg har anvendt her. KU-formanden siger derefter:

„For det tredje vil udbyttedeling medvirke til at knytte den enkelte medarbejder nærmere til netop den virksomhed, hvori han er ansat.“

Der kan, efter hvad KU-formanden udtaler, næppe være tvivl om, at udbyttedeling er en af de mulige veje frem mod større produktion, og han accentuerer særlig hele denne grundopfattelse ved at føje til:

„Det er vor absolutte overbevisning, at det kapitalistiske erhvervsliv må bevise sin livskraft og forny sig. Det må være rigsdagens opgave at træde til og formidle udviklingen. Netop formidle.“

Formanden siger derefter, at han ikke tror på tyngden udbyttedeling:

„Det bør blot ikke hindre, at man gennem lovgivning skaber sådanne rammer for de fremsynede erhvervsvirksomheder til at prøve forsøget.“

Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Poul Møller ønsker, at jeg skal fortsætte?

KU-formanden siger endelig, og det skal være mit sidste citat:

„Indvendingerne mod udbyttedelingens holdbarhed falmer efter min opfattelse meget i en tid, hvor alt sættes ind for at sikre høj beskæftigelse og stadig hæve levestandarden. Og det er jo på forhånd altid let at afvise besværlige reformforslag. — Men en ren og skær afvisning løser blot ikke noget problem og viser kun, at man ikke har forstået, hvad det drejer sig om.“

Nu tør jeg ikke påstå, at denne sidste bemærkning er direkte rettet mod den højtærede socialminister eller mod det ærede medlem hr. Poul Møller, det kan jeg ikke tænke mig. Jeg erindrer jo, at det ærede medlem hr. Poul Møller har stået som aktiv deltager i KU på et tidspunkt, da man, omend ikke så skarpt som her, dog formulerede resolutioner, der sagde god for udbyttedelingstanken.

Det kan vel ikke være muligt, at en så oplagt anbefaling af de grundlæggende principper, dette lovforslag bygger på, kan findes indenfor den samlede ungtkonservatismes ledelse, medens det konservative parti her i salen blankt afviser udbyttedelingens forslag? Når man på den ene side har den konservative fremtids — for det er KU jo — anbefaling af disse tanker, og på den anden side tilbage i tiden har de konservatives store mand, Alexander Foss, der allerede i 1919, trods alle de betænkeligheder han kunne have, sagde, at han anså udbyttedelingen for et fortrinligt middel til at opnå fred og forståelse samt fælles interesser i produktionens forøgelse og udvikling, når det nuværende konservative parti således har både fortiden og fremtiden imod sig, kunne det så ikke bevæge det ærede medlem hr. Poul Møller og hans parti til at være noget mere positiv i de kommende forhandlinger i udvalget? Jeg vil sætte min lid til, at noget sådant sker.

Der er forsåvidt noget karakteristisk i hele den situation, der foreligger omkring diskussionen vedrørende disse spørgsmål. Det er karakteristisk, hvad enten man hører repræsentanter fra den ene side her i salen — socialdemokratiet —, eller man hører repræsentanter fra den anden side, at man slet ikke er tilfreds med det bestående; man angriber det på forskellig vis. Man erkender, at der finder ikke den udnyttelse